

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Yasushi Inoue
Favorita

Traducere din japoneză de
ANCA FOCȘENEANU

HUMANITAS
fiction

Lector de specialitate: Ionela Voicu
Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Emilia Ionașcu, Carmen Petrescu

Tipărit la Real

YASUSHI INOUE

YŌKIHI DEN

Copyright © 1963, The Heirs of Yasushi Inoue

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2017, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YASUSHI INOUE

Favorita / Yasushi Inoue; trad. din japoneză de Anca Focșeneanu. –

București: Humanitas Fiction, 2017

ISBN 978-606-779-239-3

I. Focșeneanu, Anca (trad.)

821.521

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021/311.23.30

Capitolul 1

În cea de-a zecea lună a anului douăzeci și opt al Erei Întemeierii, corespunzând anului 740 din calendarul occidental, sosea la reședința prințului de Shou din capitala Chang'an un mesager trimis de împăratul Xuanzong, tatăl său. Mesagerul aducea ordin ca Yang Yuhuan, soția prințului, să fie trimisă la Palatul Izvoarelor Calde de la poalele Muntelui Calului Negru, la șase mile depărtare de capitală, unde se afla împăratul.

Li Mao, prinț de Shou, era rodul dragostei dintre împăratul Xuanzong și Wu Hui, Soție Prețioasă și favorită a împăratului între cele trei mii de femei din apartamentele interioare. Pe Wu Hui împăratul o iubise cel mai mult și, ca fiu al acesteia, prințul de Shou fusese pe punctul de a deveni moștenitor al tronului. Iar acum împăratul o cerea chiar pe consoarta acestui fiu. Atât prințul, cât și soția sa știau foarte bine ce însemna o poruncă de la împărat.

Prințul a înțeles imediat că o va pierde pe Yang Yuhuan. A chemat-o la el și, după ce a înștiințat-o în legătură cu ordinul împăratului, i-a spus să se gândească bine și să hotărască singură ce vrea să facă; apoi s-a retras, fără să-i ceară un răspuns pe loc.

Peste un ceas, o slujitoare a prințesei i-a adus prințului de Shou răspunsul acesteia. Îi transmitea că, fiind vorba despre un ordin de la împărat, nu-l putea desigur nesocoti. Fără ca

fața lui să trădeze vreo urmă de emoție, prințul de Shou i-a transmis la rândul său că, dacă aceasta îi era voia, avea libertatea s-o urmeze. De fapt, deși acum avea certitudinea că o pierde, a simțit o mare ușurare. Dacă tânăra lui soție ar fi ales să se împotrivescă poruncii împăratului, soarta care i-ar fi așteptat pe amândoi nu ar fi putut să fie decât una singură: moartea. Desigur că nici împăratului, ca tată, nu-i fusese ușor s-o ceară pe consoarta fiului său, a celui care era sânge din sângele lui. Nu încăpea nici o îndoială că luase această hotărâre după o îndelungată chibzuință.

Trecuseră exact trei ani de când murise Wu Hui, Soție Prețioasă și mama prințului de Shou. Desigur, ea deținuse statutul de consoartă din apartamentele interioare, nicidecum de împărăteasă, dar pentru că împărăteasa Wang, soția de drept a împăratului, nu avusese copii, poziția ei în fața lui Wu Hui fusese vulnerabilă de la bun început. În plus, în anul doisprezece al Erei Întemeierii, împărăteasa Wang fusese decăzută din drepturi din cauza unei crime comise de fratele ei mai mare și murise la scurtă vreme de deznădejde, fapt ce a contribuit la consolidarea poziției și puterii lui Wu Hui. Împăratul avusese în preajmă și alte femei, precum mama actualului prinț moștenitor Heng, și pe Zhao Li, căreia i se dusese vestea pentru frumusețea ei, dar amândouă muriseră de tinere, astfel încât Wu Hui a putut acapara toată atenția împăratului. A început să fie tratată ca și cum ar fi fost cu-adevărat împărăteasă și a obținut cele mai importante poziții pentru membrii familiei sale. A încercat să-l facă prinț moștenitor pe fiul ei, prințul de Shou, prin tot felul de intrigi. Se zvonea că tot ea pusese la cale și căderea în dizgrație, urmată de condamnarea la moarte, a prințului moștenitor Ying, fiul lui Zhao Li.

Wu Hui a murit în cea de-a douăsprezecea lună a anului douăzeci și cinci al Erei Întemeierii și, dacă ar mai fi trăit încă puțin, fiul ei ar fi devenit cu siguranță prinț moșteni-

tor. Numai faptul că mama sa a încetat din viață la puțină vreme după îndepărtarea prințului Ying l-a împiedicat pe prințul de Shou să ajungă moștenitorul tronului.

Pentru că Wu Hui avusese destui dușmani în timpul vieții, acum, după moartea ei, situația prințului de Shou era extrem de delicată. Împăratul îl iubise, dar asta fusese o răsfângere a dragostei pentru mama lui. Acum, după ce ea murise, nu era nimic nefiresc ca și dragostea lui pentru prinț să dispară. Împăratul putea să aibă copii de la oricare dintre cele trei mii de concubine ale sale, însă un copil născut astfel era pentru totdeauna al femeii care-l năștea, era o parte din ea. Odată cu moartea lui Wu Hui, murise într-un fel și fiul ei. Odată cu moartea mamei lui, Li Mao își pierde și statutul de prinț privilegiat asupra căruia trebuiau să vegheze cei mai importanți demnitari. Și împăratul, și prințul de Shou, ca fiu al lui Wu Hui, considerau acest lucru firesc. Iar prima manifestare a indiferenței împăratului față de prințul de Shou o constituia chiar ordinul pe care i-l dădea.

Tânărul prinț cu obrazul rotund și deschis la culoare ca al mamei sale n-a încercat să opună nici cea mai mică rezistență în fața cererii năucitoare a tatălui său. Se temea să nu-l aștepte și pe el destinul tragic al atâtor altor fii ai concubinilor din trecut ale împăratului.

Cât despre Yang Yuhuan, din momentul în care a aflat vestea, a simțit că destinul ei de femeie își schimba deodată cursul sub influența unei forțe imense. Nu-l vedea pe împărat ca pe tatăl soțului ei și până acum nu se gândise nici măcar o dată la asta. Împăratul Xuanzong era stăpânul absolut al Chinei, și, pe lângă el, prințul, mai ales în clipa de față, nu era decât un simplu membru, fără nici o putere, al aristocrației.

De când a primit toate amănunțele legate de porunca împăratului, Yang Yuhuan a căzut pradă unei exaltări neobișnuite. Fusese adusă la palatul prințului de Shou în anul

douăzeci și trei al Erei Întemeierii, în cea de-a douăsprezecea lună. Trecuseră aproape cinci ani de atunci; ca și acum, fiind chemată să-i devină consoartă prințului, fusese buimăcită de norocul pe care nici în vis nu și l-ar fi putut închipui. Dar de această dată nici nu mai avea cuvinte. După ce și-a trimis slujnica să-i ducă răspunsul său prințului, s-a întins copleșită și aproape inconștientă pe o canapea. Fie că-i plăcea sau nu, dacă voia să trăiască, trebuia să intre în gineceul imperial.

A doua zi după sosirea mesagerului, pe când încă nu se crăpase bine de ziuă, Yang Yuhuan a plecat din capitala Chang'an spre Palatul Izvoarelor Calde de la poalele Muntelui Calului Negru. Avea o suită de treizeci de persoane, inclusiv oșteni călare. Nu-l mai revăzuse pe prinț după ce acesta îi împărtășise ordinul împăratului și părăsise reședința lui fără să-și ia rămas-bun. Amândoi preferaseră să se despartă așa. Pe când pleca, Yang Yuhuan s-a gândit că nu avea să mai revină la palatul prințului și nu avea să-l mai întâlnească niciodată în calitate de soție a lui. Până atunci, îi purtase dragoste prințului și respectase poziția acestuia ca fiu al celor mai puternici doi oameni din imperiu – împăratul și favorita sa. Acum însă ea căpăta o poziție care nu mai avea nici cea mai mică legătură cu aceste lucruri.

A început să-și dea seama ce destin îi era hărăzit și care era adevăratul lui sens abia când se afla în palanchinul care-o ducea spre Muntele Calului Negru. Acest destin întrecea visurile ei cele mai minunate. Nu știa dacă drumul pe care pășea avea s-o ducă spre fericire sau, dimpotrivă, spre nenorocire; știa doar că nimic ușor nu o aștepta acolo unde se ducea și nu putea decât să meargă mai departe. Aceasta era soarta ei, iar acum o aștepta să vină o ființă atotputernică, fără

egal pe lume, aproape neomenească, cea care, cu un singur cuvânt, putea hotărî moartea oricui: împăratul.

Acolo unde se ducea ea, împăratul era înconjurat de trei mii de concubine. Conform sistemului dinastiei Tang, femeile din apartamentele interioare aveau diferite ranguri. Imediat după împărăteasă erau patru consoarte imperiale de prim rang, numite Cea Prețioasă, Cea Virtuoaasă, Cea Grațioasă și Cea Înțeleaptă. După ele urmau nouă consoarte de rangul doi, urmate de nouă Grații, nouă Frumuseți și nouă Înzestrate. Cele trei ranguri inferioare erau numite Pădurea comorilor, Nobilele doamne și Îndrăgostitele și cuprindeau fiecare câte douăzeci și șapte de femei. Pe lângă acestea, exista, de asemenea, un mare număr de doamne de Curte. Împăratul reușise să reformeze oarecum sistemul concubinelor, dar duritatea lumii gineceului imperial rămăsese neschimbată. Cele trei mii de femei stabileau alianțe și făceau orice pentru a atrage și a păstra dragostea bătrânului împărat. De fapt, cuvântul „dragoste“ nu e cel mai potrivit, relația lor cu împăratul fiind cu totul deosebită de cea care leagă de obicei un bărbat și o femeie, căci de obținerea atenției împăratului depindea în întregime soarta lor, precum și a familiilor lor. Ferocitatea luptei pentru a câștiga inima împăratului depășea orice închipuire. Aceasta era lumea în care urma să intre Yang Yuhuan.

Reședința imperială spre care se îndrepta era la șase mile est de Capitală, la poalele Muntelui Calului Negru. După ce a trecut râurile Chan și Pa, palanchinul a înaintat lent pe câmpia vălurită ici-colo de coline. Convoiul mergea tot către răsărit. Pe parcurs, drumul a devenit anevoios și cortegiul se oprea din când în când pentru ca apoi să repornească încetișor.

În sfârșit, au ajuns în fața palatului imperial de la Muntele Calului Negru. Trecând pe sub poarta cetății cu trei

ziduri, Yang Yuhuan a coborât din palanchin în fața pavilionului care dădea spre un iaz. Mulțimea imensă de bărbați și femei veniți s-o întâmpine stăteau drepti, nemișcați, cu capetele plecate, dar Yang Yuhuan nu le-a aruncat nici măcar o privire. Fără să pară că a băgat de seamă câți oameni erau adunați, a rămas în picioare, așa cum coborâse din palanchin, privind undeva pe deasupra capetelor lor. Cerceta streșinile clădirilor palatului așezate în scări, care aveau în fundal pâlcuri de sălcii și pinii ce acopereau dealurile. A auzit atunci sunetul vântului vâjâind prin pădure și lovind vârfurile copacilor. A pășit liniștită în interiorul Palatului, condusă de mai multe însoțitoare.

Muntele Calului Negru era cunoscut din vechime ca reședință de iarnă a împăraților Chinei. Apele termale izvorau la poalele muntelui, iar palatul fusese construit astfel încât să le cuprindă în interiorul său, primind astfel numele de Palatul Izvoarelor Calde. Străbătând, în urma însoțitoarelor, coridoarele nesfârșite care uneau pavilioanele palatului, Yang Yuhuan auzea neîncetat geamătul prelung al vântului suierând în pădurea de pe munte.

La un moment dat s-a oprit puțin. Pe lângă vuietul vântului, se auzea de undeva și un sunet asemănător susurului unui pârâu: era zgomotul pe care-l făceau izvoarele care țâșneau din munte. Băile erau construite la bază și, pe măsură ce urcai de-a lungul coastei muntelui, se înșirau unul după altul pavilioane splendide. Galerile care legau pavilioanele erau când domoale, când în pantă și greu de parcurs.

Însoțitoarele au condus-o în camera destinată ei. După ce s-a odihnit puțin, au venit s-o ducă la o întrevedere cu împăratul. Străbăteau din nou coridoare lungi; mai multe însoțitoare îi deschideau calea, alte zece veneau în urma ei. Se simțea cuprinsă de o ușoară amețală. De-o parte și de alta a galeriilor erau grădini minunate îngrijite, cu iazuri și

mici coline artificiale, dar Yang Yuhuan le vedea pe toate ca prin ceață.

Au trecut prin fața mai multor pavilioane. În interior toate erau întunecate, și toate, fără excepție, aveau în față terase largi, pavate cu dale. Aceste terase de piatră nu aveau nici un spațiu între ele și dădeau o senzație de răceală. Păreau niște locuri pentru plimbare, construite special în cel mai îndepărtat colț al Palatului, pentru a nu fi zărite din exterior.

Yang Yuhuan s-a oprit în fața unui pavilion. A făcut asta în mod firesc, pentru că însoțitoarele din fața ei se opriseră toate în același timp. Puțin mai în față, galeria făcea un cot, și de acolo a apărut deodată un grup format din câteva persoane. În frunte erau două doamne de companie și în urma lor veneau câțiva bărbați. Yang Yuhuan a remarcat că toate însoțitoarele ei s-au înclinat adânc. Pentru că nu știa cine era persoana care se apropia însoțită, și-a plecat doar ușor capul, cât să nu fie nepoliticoasă.

În momentul în care micul alai a trecut pe lângă al ei, Yang Yuhuan a zărit în mijlocul lui un bărbat în vârstă și și-a dat seama că era chiar împăratul. I s-a părut că acesta a străpuns-o cu o privire ascuțită, dar ea l-a salutat tot cu o mișcare ușoară a capului. Apoi, împinsă de un imbold puternic, pe care nu-l putea controla, și-a ridicat privirea către omul acesta care putea fi pentru ea un demon rău sau un zeu bun. Își ridicase capul fără să-și dea seama și rămăsese așa, observându-l.

Împăratul s-a oprit o clipă și a măsurat-o din cap până în picioare cu o privire insistentă. Buzele i-au tremurat ușor, ca și cum ar fi vrut să rostească ceva, dar nu s-a auzit nici un sunet. A trecut apoi prin fața ei, mai departe, dar Yang Yuhuan a rămas încă o vreme ținută locului, fără să poată gândi. Și-a dat seama că însoțitoarele ei stăteau nemișcate, cu capetele încă plecate. De fapt, ele nu și le ridicaseră deloc.